

И. Лещенко, асп., А. Вирченко, канд. биол. наук, О. Гадилия, канд. биол. наук, Т. Фалалеева, д-р биол. наук
Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко, Киев, Украина,
Л. Лазаренко, д-р биол. наук
Институт микробиологии и вирусологии им. Д.К. Заболотного НАН Украины, Киев, Украина

ПАРАМЕТРЫ УГЛЕВОДНОГО ОБМЕНА ПРИ ГЛУТАМАТ-ИНДУЦИРОВАННОМ ОЖИРЕНИИ У КРЫС В УСЛОВИЯХ КОРРЕКЦИИ ПРОБИОТИЧЕСКИМИ ШТАММАМИ ЛАКТОБАЦИЛЛ И БИФИДОБАКТЕРИЙ

Выявили влияние пробиотических штаммов на инсулинорезистентность, вызванную глутамат-индуцированным ожирением у крыс. Ожирение вызывали путем неонатального введения глутамата натрия (4 мг/г, подкожно) на 2, 4, 6, 8, 10 день жизни. Введение пробиотиков начинали через 4 недели после рождения и продолжали недельными курсами с перерывами в 2 недели. Через 4 месяца у крыс всех групп был проведен анализ содержания глюкозы и инсулина в крови и индекс инсулинорезистентности HOMA. Неонатальное введение глутамата натрия приводит к развитию инсулинорезистентности у крыс 4-х месячного возраста. Периодическое введение комбинированных пробиотиков предупреждало развитие инсулинорезистентности у крыс. Наиболее значительный эффект был комбинированный пробиотик на основе штаммов *Lactobacillus casei* IMVB-7280, *Bifidobacterium animalis* VKL, *Bifidobacterium animalis* VKB. Результаты работы позволяют утверждать об эффективности применения пробиотических штаммов бифидобактерий и лактобацилл для предупреждения развития инсулинорезистентности.

Ключевые слова: ожирение, инсулинорезистентность, сахарный диабет 2 типа, пробиотики.

I. Leshchenko, O. Virchenko, PhD., O. Gadiliya, PhD., T. Falalayeva, DSc.
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine,
L. Lazarenko DSc.
Danylo Zabolotny Institute of Microbiology and Virology, Kyiv, Ukraine

CARBOHYDRATE METABOLISM PARAMETERS UNDER THE GLUTAMATE-INDUCED OBESITY IN RATS AND CONCOMITANT CORRECTION WITH PROBIOTIC STRAINS OF LACTOBACILLI AND BIFIDOBACTERIA

To find out the effect of probiotic strains on insulin resistance induced by glutamate-induced obesity in rats.

Obesity was induced by neonatal administration of monosodium glutamate (4 mg/g, s.c.) at 2, 4, 6, 8, 10-day life. The introduction of probiotics started at the end of 4 week after birth and continued intermittently for 2-week courses. After 4 months, the rats of all groups glucose and insulin levels and insulin resistance index HOMA were analyzed. Neonatal administration of monosodium glutamate leads to the development of insulin resistance in rats 4 months of age. The periodic introduction of the combined probiotics prevented the development insulin resistance in rats. The most significant effect was revealed in the group of animals treated with the combined probiotic strains *Lactobacillus casei* IMVB-7280, *Bifidobacterium animalis* VKL, *Bifidobacterium animalis* VKB. The results suggest the effectiveness of the use of probiotic strains of bifidobacteria and lactobacilli to prevent the development of insulin resistance.

Keywords: obesity, insulin resistance, type 2 diabetes, probiotics.

595.44(477)

Є. Сінгаєвський, канд. біол. наук
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ

ДО ВИВЧЕННЯ ФАУНИ ПАВУКІВ (ARACHNIDA, ARANEI) ВОЛОГИХ ВІЛЬШАНИКІВ ЗАПЛАВИ Р. СТУГНА (КИЇВСЬКА ОБЛАСТЬ)

Досліджено видовий склад та відносну чисельність герпетобіонтних павуків вільшаників у долині р. Стугна, виявлено 52 види павуків із 12 родин, виділено домінуючі види. Встановлено, що за кількістю видів переважає родина *Linyphiidae* – 16 (28,8%), а за відносною щільністю екземплярів переважають павуки з родини *Lycosidae* – 52,8%. Виявлено домінування одразу трьох видів: *Piratula hygrophila* – 20% усієї кількості особин, *Pardosa alacris* – 19,9%, *Pachygnatha listeri* – 17,8%. Максимальні значення динаміки видового різноманіття (31 вид), та динамічної щільності павуків (80 екз./100 пастко-діб) зафіксовано у третій декаді травня. Основну частину населення павуків становлять мезофільні види – 39 (75%).

Ключові слова: герпетобіонтні павуки, фауна павуків, річка, видове різноманіття.

Вступ. Видовий склад павуків Лісостепової зони все ще залишається найменш дослідженим серед інших фізико-географічних зон України. Це безпосередньо стосується і південної частини Київської області. Літературні дані що до павуків даного регіону нечисельні [4, 5, 6, 7]. Зокрема, вільшаники, які являють собою періодично затоплювані, перезволожені біотопи зі специфічним набором рослинності та особливим набором гідрофільних видів павуків, залишаються маловивченими. Так, для вільшаників українського Лісостепу відомо, принаймні, 9 видів павуків з родини *Linyphiidae*, з яких лише 2 види вказуються саме для вільшаників Київської області [2, 3]. Автор даних робіт для збору матеріалу не використовував ґрунтові пастки Барбера, а користувався методом ручного збору павуків та просіюванням підстилки. Нашими дослідженнями, за допомогою методу ґрунтових пасток отримано матеріал, який суттєво розширює дані про видовий склад павуків вільшаників південної частини Київської області. Отримані дані можуть бути використані при складанні регіональних фауністичних списків та кадастрів.

Об'єкти та методи досліджень. Збір матеріалу здійснено методом ґрунтових пасток Барбера у кількос-

ті 10 штук, розташованих у лінію, інтервал між пастками 10 м. У якості пасток обрано пластикові ємності об'ємом 0,5 дм³ з отвором діаметром 8,7 см. У ролі консерванту використано 2–4% розчин формаліну з додаванням невеликої кількості рідкого мила для нейтралізації поверхневого натягу рідини. Дослідний стаціонар встановлено на території вільшаника у заплаві р. Стугна (Київська обл., Васильківський р-н., окол. с. Погреби; географічні координати: 50°8'23.58" Пн; 30°26'32.52" Сх). Період експозиції тривав з 28.03. до 22.05.2010. За даний час відпрацьовано 550 пастко-діб та зібрано матеріал у кількості 1089 екземплярів статевозрілих павуків. Згідно класифікації Т. Саутвуда, за ступенем представленості у матеріалі статевозрілих особин того чи іншого виду, використано наступні категорії: рецеденти – ≤5%, 5,1–10% – субдомінанти, 10,1–25% – домінянти, >25% – супердомінанти [9]. Матеріал зберігається у колекції автора.

Вільшаникам притаманна типова для заплави деревно-чагарникова рослинність. Формується у широких і плескатих притерасних зниженнях, в умовах сильного перезволоження переважно проточними водами, багатими на кисень та розчинені поживні речовини. Ґрунти мокрі, перегнійно-мулуваті, торф'яні, торф'яно-глейові,

навесні та у час сильних злив сильно обводнені, у середньолітній період рівень ґрунтових вод може знижуватися до 1 м. Зімкненість крон 0,8. Деревостан двоярусний: у першому ярусі вільха чорна (*Alnus glutinosa* L.), у другому – види верб (*Salix fragilis* L. та ін.), в'яз гладкий (*Ulmus laevis* Pall.). Кущовий ярус заповнений частіше ожиною (*Rubus caesius* L.), іноді крушиною ламкою (*Frangula alnus* Mill.). Травостій не багатий видами, плямистий, пов'язаний з пристовбурними мікропідвищеннями або купинами і складений типовими гігро- та гелофітами, а також деякими нітрофітами: теліптерис болотний (*Thelypteris palustris* Schott), півники болотні (*Iris pseudacorus* L.), вербозілля звичайне (*Lysimachia vulgaris* L.), гравілат річковий (*Geum rivale* L.), кропива дводомна (*Urtica dioica*), хміль звичайний (*Humulus lupulus* L.) та ін. Проективне покриття травостою 70–90%.

Вільхово-осокова група асоціацій вільшників характеризується тривалишим весняним затопленням та літнім рівнем ґрунтових вод не нижче 60 см. Багате мінеральне живлення. Домінують у травостої осока побережна (*Carex riparia* Curtis), осока гостровидна (*C. acutiformis* Ehrh.), несправжньосмикавцева (*C. pseudocyperus* L.) та ін., калюжниця болотна (*Caltha palustris* L.) [1].

Результати та їх обговорення. Нетривалість експозиції пасток на дослідному стаціонарі зумовлена щільною рослинністю на місцевості. З початком літнього періоду тут встановлюється щільний, важкопрохідний рослинний покрив, що значно ускладнює збір матеріалу. Висока та щільна трав'яниста рослинність знижує ефективність застосування ґрунтових пасток, та ускладнює їх візуальний пошук. Тому, у третій декаді травня, було прийнято рішення про згортання дослідної ділянки. За таких умов малоефективними також є застосування методики косіння ентомологічним сачком, за допомогою якої збирають павуків трав'яного ярусу [8], та ручний збір з підстилки. Через вищезгадані об'єктивні природні чинники, цілорічні дослідження сезонної динаміки активності та змін у видовому складі населення павуків таких біотопів є досить складним завданням.

У результаті досліджень, із застосуванням пасток Барбера, для герпетобію вільшаника виявлено 52 види павуків що належать до 12 родин (табл.1). За кількістю видів значно переважає родина Linyphiidae – 16 (або 28,8% від загального числа виявлених видів). Родина Lycosidae представлена 10 видами (19,2%), значно меншою кількістю видів представлена родина Gnaphosidae – 6 (11,5%). До складу родини Thomisidae увійшло 5 видів (9,4%), по 3 види (5,7%) увійшло до складу родин Hahnidae, Tetragnathidae та Theridiidae. Представленість решти родин у зборах є менш значною, по 2 (3,8%) та 1 виду (1,9%). Всі виявлені види належать до типових мешканців герпетобію.

Найбільшою кількістю екземплярів у зборах представлена родина Lycosidae – 52,8%, на другому місці за кількістю особин Tetragnathidae – 18,3%. Родина Linyphiidae за представленістю лише на третьому місці з 16% від усього зібраного матеріалу, а представники родини Liocranidae складають у зборах лише 4,6%, частка решти 8 родин у зборах становить загалом 8,3%.

У структурі населення герпетобіонтних павуків вологого вільшаника домінантами є одразу три види. На частку гігрофільного виду *Piratula hygrophila* припадає 20% усієї кількості особин, *Pardosa alacris* нараховує у зборах 19,9% (обидва представники родини Lycosidae). Частку виду *Pachygnatha listeri* у зборах становить 17,8%. Субдомінантом виступає *Trochosa terricola* частка цього виду у герпетобії даного біотопу становить 9,72%. Вищезгаданим чотирьом видам павуків належить частка у 67,43% від усіх зібраних особин. До рецедентних видів можна віднести *Agroeca brunnea* – 4,5%, *Walckenaeria alticeps* – 4,4% та *Glyphesis servulus* – 3,67%. Частка решти видів у наших зборах коливається від 2,2% до 0,09%.

Найвище значення динаміки видового різноманіття відмічено у третій декаді травня – 31 вид, найменше, у другій декаді квітня – 16 видів. Найвищий показник динамічної щільності павуків зафіксовано також у третій декаді травня – 80 екз./100 пастко-діб, що співпадає з піком динаміки видового різноманіття.

Незважаючи на високий рівень зволоженості, частка гігрофільних видів у герпетобії вільшаника відносно невелика, їх 12 (23,1% від зареєстрованої кількості видів): *Bathypantes nigrinus*, *Dicymbium nigrum*, *G. servulus*, *Panamomops mendei*, *Pachygnatha clercki*, *P. listeri*, *Pardosa amentata*, *P. pratigaga*, *P. hygrophilus*, *Dolomedes fimbriatus*, *Antistea elegans* та *Ozyptila trux*. Основну частину населення павуків становлять мезофільні види – 39 (75%), які відмічені нами у більш сухих лісових біотопах, розташованих на узвишші долини р. Стугна. Відносно, висока частка представників родини Tetragnathidae обумовлена присутністю у зборах значної кількості особин мезофільного виду *P. listeri*. Це не є типовим для інших біотопів. У більш сухих, мезофільних біотопах долини р. Стугна частка представників родини Tetragnathidae несуттєва і складає менше 1%, а на частку Lycosidae тут припадає біля 37,2% [7]. З приведених даних помітно, що умови з підвищеним рівнем вологості є сприятливими для *P. listeri*, що проявляється у збільшенні щільності популяції даного виду.

Порівнюючи домінантний склад населення павуків підстилкового ярусу вільшаника з нашими дослідженнями у герпетобії мезофільного штучного ялиново-дубовому лісу [7], виявлено суттєві відмінності як у видовій структурі, так і у співвідношенні кількісної представленості цих видів (рис. 1). Наприклад, домінуючі гігрофільні види *P. hygrophilus* та *P. listeri* не були виявлені у герпетобії ялиново-дубового лісу взагалі. Інший мезофільний домінуючий вид павуків-вовків *P. alacris*, відзначається значно більшою динамічною щільністю особин у вільшанику ніж у ялиново-дубовому лісі – 19,9% та 7,39% відповідно. На частку мезофільних видів, що домінують у герпетобії ялиново-дубового лісу (*T. terricola* – 29,2% та *W. alticeps* – 24,6%) у вільшанику демонструють значно нижчу динамічну щільність, відповідно – 9,72% та 4,4%. *T. flavipes* взагалі не був виявлений у герпетобії вільшаника.

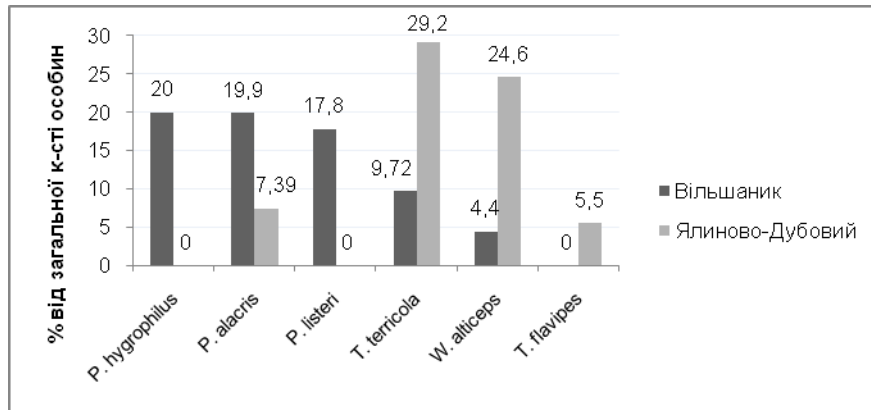

Рис. 1. Співвідношення комплексу домінуючих герпетобіотних видів вільшанику та мезофільного штучного мертвопокривного ялиново-дубового лісу

Таблиця 1. Видовий склад та відносна чисельність герпетобіотних павуків вільшанику заплави річки Стугна

Родина	Вид	Особини	%
Theridiidae	<i>Asagena meridionalis</i> (Kulczyński, 1894)	1	0,09%
	<i>Robertus arundineti</i> (O.P.-Cambridge, 1871)	1	0,09%
	<i>Robertus lividus</i> (Blackwall, 1836)	1	0,09%
Linyphiidae	<i>Bathypantes nigrinus</i> (Westring, 1851)	18	1,65%
	<i>Centromerus sylvaticus</i> (Blackwall, 1841)	2	0,18%
	<i>Ceratinella brevis</i> (Wider, 1834)	16	1,47%
	<i>Dicymbium nigrum</i> (Blackwall, 1834)	2	0,18%
	<i>Diplostyla concolor</i> (Wider, 1834)	17	1,56%
	<i>Glyphesis servulus</i> (Simon, 1881)	40	3,67%
	<i>Micrargus herbigradus</i> (Blackwall, 1854)	4	0,37%
	<i>Microneta viaria</i> (Blackwall, 1841)	4	0,37%
	<i>Nereine clathrata</i> (Sundevall, 1830)	4	0,37%
	<i>Nereine montana</i> (Clerck, 1757)	5	0,46%
	<i>Pelecopsis menzei</i> (Simon, 1884)	8	0,73%
	<i>Tapinocyba insecta</i> (L. Koch, 1869)	2	0,18%
	<i>Trichoncus affinis</i> Kulczyński, 1894	1	0,09%
	<i>Walckenaeria alticeps</i> (Denis, 1952)	48	4,40%
	<i>Walckenaeria nudipalpis</i> (Westring, 1851)	2	0,18%
Tetragnathidae	<i>Pachygnatha clercki</i> Sundevall, 1823	4	0,37%
	<i>Pachygnatha degeeri</i> Sundevall, 1830	1	0,09%
	<i>Pachygnatha listeri</i> Sundevall, 1830	194	17,80%
Lycosidae	<i>Alopecosa aculeata</i> (Clerck, 1757)	2	0,18%
	<i>Alopecosa pulverulenta</i> (Clerck, 1757)	4	0,37%
	<i>Pardosa agrestis</i> (Westring, 1861)	1	0,09%
	<i>Pardosa alacris</i> (C.L. Koch, 1833)	217	19,91%
	<i>Pardosa amentata</i> (Clerck, 1757)	1	0,09%
	<i>Pardosa paludicola</i> (Clerck, 1757)	1	0,09%
	<i>Pardosa pratigata</i> (L. Koch, 1870)	2	0,18%
	<i>Piratula hygrophila</i> (Thorell, 1872)	218	20,00%
	<i>Trochosa ruficola</i> (De Geer, 1778)	24	2,20%
	<i>Trochosa terricola</i> Thorell, 1856	106	9,72%
Pisauridae	<i>Dolomedes fimbriatus</i> (Clerck, 1757)	22	2,02%
	<i>Pisaura mirabilis</i> (Clerck, 1757)	2	0,18%
Zoridae	<i>Zora spinimana</i> (Sundevall, 1833)	1	0,09%
Hahnidae	<i>Antistea elegans</i> (Blackwall, 1841)	2	0,18%
	<i>Hahnia nava</i> (Blackwall, 1841)	2	0,18%
	<i>Hahnia ononidum</i> Simon, 1875	1	0,09%
Liocranidae	<i>Agroeca brunnea</i> (Blackwall, 1833)	49	4,50%
	<i>Liocranoeca striata</i> (Kulczyński, 1882)	1	0,09%
Clubionidae	<i>Clubiona lutescens</i> Westring, 1851	10	0,92%
Corinnidae	<i>Phrurolithus festivus</i> (C.L. Koch, 1835)	1	0,09%
Gnaphosidae	<i>Drassyllus lutetianus</i> (L. Koch, 1866)	1	0,09%
	<i>Drassyllus pusillus</i> (C.L. Koch, 1833)	16	1,47%
	<i>Haplodrassus cognatus</i> (Westring, 1861)	4	0,37%
	<i>Haplodrassus silvestris</i> (Blackwall, 1833)	1	0,09%
	<i>Zelotes electus</i> (C.L. Koch, 1839)	1	0,09%
	<i>Zelotes subterraneus</i> (C.L. Koch, 1833)	2	0,18%
Thomisidae	<i>Ozyptila praticola</i> (C.L. Koch, 1837)	3	0,28%
	<i>Ozyptila trux</i> (Blackwall, 1846)	7	0,64%
	<i>Xysticus cristatus</i> (Clerck, 1757)	1	0,09%
	<i>Xysticus luctator</i> L. Koch, 1870	8	0,73%
	<i>Xysticus ulmi</i> (Hahn, 1831)	3	0,28%
Сума екземплярів		1089	100%

Як видно з вищенаведеного розподілу домінуючих видів, вологі умови біотопу вільшаників виступають фактором, що сприяє підвищенню динамічної щільності таких гігрофільних видів як: *P. hygrophilus*, *P. alacris* та *P. listeri*. Для інших видів (*T. terricola*, *W. alticeps*) фактор перезволоженості середовища мешкання є менш сприятливим. Ймовірно вони проникають сюди з розташованих поруч мезофільних біотопів під час весняної реактивації статевозрілих особин після зимової діапаузи, та міграціями пов'язаними з репродуктивною активністю.

За літературними даними [2, 3] для вільшаників лісостепу України відомо принаймні 9 видів павуків: *Aphileta misera*, *Centromerus arcanus*, *C. levitarsus*, *Diplocephalus permixtus*, *Maro minutus*, *Tenuiphantes cristatus*, *T. tenuis*, *Walckenaeria vigilax*. Серед вказаних раніше видів нашими дослідженнями виявлено лише один вид – *G. servulus*. Таким чином, у результаті власних досліджень та літературних даних, для вільшаників Лісостепової зони України на сьогодні відомо 60 видів павуків що належать до 12 родин. Зважаючи на досить коротку тривалість проведених польових зборів, наведені у публікації дані щодо видового складу та екологічних особливостей населення герпетобіонтних павуків вільшаників лісостепу України, слід вважати первинними і такими що потребують подальшого вивчення із застосуванням різноманітних методик збору матеріалу.

Висновки. Вперше на території Київської частини Лісостепу досліджено павуків підстилкового ярусу біотопу вільшаників із застосуванням методу ґрунтових пасток Барбера. У результаті виявлено 52 види павуків з 12 родин. Частка гігрофільних видів у зборах становить 23,1%. Враховуючи літературні дані, загалом, для даного типу біотопів Лісостепової зони України відомо принаймні 60 видів павуків. Визначено домінуючу групу видів павуків герпетобіо вільшаника та порівняно її з домінуючими видами герпетобіо штучного мезофільно-го ялиново-дубового лісу. Найвищий показник динаміки

видового різноманіття відмічено у третій декаді травня – 31 вид; показник динамічної щільності у цей же період найвищий – 80 екз./100 пастко-діб. У подальших дослідженнях павуків вільшаників трав'яного ярусу необхідно застосовувати інші методики збору матеріалу у тому числі і ручний збір.

Список використаних джерел

1. Геоботаничне районування Української РСР. – К.: Наукова думка, 1977. – 306 с.
2. Гнелица В.А. Фауна пауков семейства Linyphiidae лесостепной зоны Украины: 1. Подсемейство Linyphiinae. / В.А. Гнелица // Известия Харьковского энтомологического общества. – 2000. – Т.8, вып.1. – С. 132–139.
3. Гнелица В.А. Фауна пауков семейства Linyphiidae (Aranei) лесостепной зоны Украины. 2. Подсемейство Erigoninae. / В.А. Гнелица // Известия Харьковского энтомологического общества – 2002. – Т.9, вып.2. – С. 193–201.
4. Евтушенко К.В. К изучению пауков (Aranei) агроценозов Киевской области. / К.В. Евтушенко, Т.М. Дымань, С.А. Яценко // Украинский энтомологический журнал. – 2012. – №1 (4). – С. 16–25.
5. Лукьянов Н. Список пауковъ (Araneina, Pseudoscorpionina и Phalangina) водящихся въ Юго-Западномъ крае и смежныхъ с нимъ губернияхъ Россіи. / Н. Лукьянов // Записки Киевского общества естествоиспытателей – 1897. – Т.14., вып.2. – С. 1–19.
6. Перелешина В.И. Материалы для фауны пауков западных и юго-западных частей Восточной Европы. / В.И. Перелешина // Ежегодный журнал зоологического музея АН СССР. – 1930. – Т.31, Вып.3–4. – С. 359–391.
7. Сингаевський Є.М. Павуки-герпетобіонти (Arachnida, Aranei) штучних ялиново-дубових лісових насаджень долини річки Стугна. / Є.М. Сингаевський, П.Я. Кіпочицький // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка: серія Біологія. – 2011. – Т.58. – С. 39–41.
8. Чернов Ю.И. Об использовании энтомологического кошения как метода количественного учета беспозвоночных – обитателей травяного покрова. / Ю.И. Чернов, Л.В. Руденская // Зоологический журнал. – 1970. – Т.49, вып. 1. – С. 137–144.
9. Southwood T.R.E. Ecological methods / T.R.E. Southwood. – London: Chapman and Hall, 1978. – 253 p.

Надійшла до редколегії 10.10.15

Е. Сингаевский, канд. биол. наук
Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко, Киев, Украина

К ИЗУЧЕНИЮ ФАУНЫ ПАУКОВ (ARACHNIDA, ARANEI) ОЛЬШАНИКОВ ПОЙМЫ р. СТУГНА (КИЕВСКАЯ ОБЛАСТЬ)

Исследован видовой состав и относительная численность герпетобіонтных пауков ольшаников в долине р. Стугна, обнаружено 52 вида пауков из 12 семейств, определены доминирующие виды. Установлено, что по числу видов доминирует семейство Linyphiidae – 16 (28,8%), а по относительной численности экземпляров доминируют пауки из семейства Lycosidae – 52,8%. Отмечено доминирование сразу троих видов: *Piratula hygrophila* – 20% общего количество особей, *Pardosa alacris* – 19,9%, *Pachygnatha listeri* – 17,8%. Максимальные значения динамики видового разнообразия (31 вид) и динамической плотности пауков (80 экз./100 ловушко-суток) зафиксированы в третьей декаде мая. Основу населения пауков составляют мезофильные виды – 39 (75%).

Ключевые слова: герпетобіонтные пауки, фауна пауков, река Стугна, видовое разнообразие.

Е. Singaevskiy, PhD.
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

TO THE STUDY OF SPIDER FAUNA (ARACHNIDA, ARANEI) OF THE ALDER GROVE IN THE STUHNA RIVER VALLEY (KIEV REGION)

The species composition and relative number herpetobiont spiders of the alder grove in the valley of Stugna River was investigated. 52 spider species from 12 families was noted, the dominant species was identified. Was established that spider family Linyphiidae is dominate by the species number – 16 (28.8%) and the spiders of the family Lycosidae is dominate by the relative density of specimens – 52.8%. The simultaneous dominance of the three species is revealed: *Piratula hygrophila* – 20% of the total number of individuals, *Pardosa alacris* – 19.9% and *Pachygnatha listeri* – 17.8%. The maximum value of the dynamics of species diversity (31 species), and dynamic density of spiders (80 ind. / 100 trap-days) was recorded in the third decade of May. The main part of the population of spiders is presented by mesophilic species – 39 (75%).

Keywords: herpetobiont spiders, spider fauna, river, species diversity.